

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 1353/2021
14.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Гордане Комненић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужила АА, ББ и ВВ, све из ..., чији је заједнички пуномоћник Властимир Јанковић, адвокат из ..., против тужене ГГ из ..., чији је пуномоћник Павле Бркић, адвокат из ..., ради чинидбе, одлучујући о ревизији тужила изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7310/20 од 09.12.2020. године, у седници одржаној дана 14.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужила АА, ББ и ВВ, све из ..., изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7310/20 од 09.12.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 7123/18 од 14.09.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужила којим су тражиле да суд тужену обавезе да им солидарно исплати износ од 135.000 евра са каматом по стопи прописаној Законом о затезној камати, почев од 22.11.2016. године до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезане су тужиле да туженој солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 703.500,00 динара.

Апелациони суд у Београду је, пресудом Гж 7310/20 од 09.12.2020. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу тужила и потврдио пресуду Вишег суда у Београду П 7123/18 од 14.09.2020. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужила за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиле су изјавиле благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11...18/20), и утврдио да је ревизија тужила неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужена је у својству купца, потписала уговор о купопродаји стана бр. ..., у ул. ... број ..., у ... са продавцем, власником стана, ДД како би учинила услугу ТТ, стварном купцу, који није имао српско држављанство, па у време када је закључен тај уговор, дана 02.12.1992. године, није био у могућности да купи стан на територији Републике Србије. Купопродајну цену за тај стан уплатио је пок. ЕЕ, правни претходник тужиља по упутству свог нећака ЖЖ, на рачун продавца ДД, коме је исплатио укупан износ од 130.000 немачких марака. У стан који је био предмет овог уговора, уселио се ЖЖ који је у њему становао све до 2005. године, када је одлучио да га прода, па је ангажовао свог пријатеља ЗЗ, да му у томе помогне. ЗЗ се, по налогу ЖЖ, обратио туженој која му је дала пуномоћје за продају стана и овластила га да подигне новац са рачуна отвореног на њено име, а ради реализације продаје код „... Bank“. На основу тог пуномоћја, ЗЗ је закључио и потписао уговор о купопродаји стана, оверен под бројем Ов ../05 дана 02.03.2005. године, по ком је купопродајна цена одређена у износу од 135.000 евра, па је тај износ уплаћен на рачун тужене. На основу пуномоћја којим га је тужена на то овластила, ЗЗ је износ купопродајне цене од 135.000 евра, уплаћен на рачун тужене, у целости подигао и сав новац предао ЖЖ, па је потом рачун тужене угасио. Пок. ЕЕ био је југословенски држављанин а живео је у Тужена није била уписана као власник предметног стана, нити је икада била у његовој државини.

Врховни касациони суд налази да су нижестепени судови, код овако утврђеног чињеничног стања, правилно одбили тужбени захтев тужиља, којом су оне тражиле да суд тужену обавезе да им солидарно исплати износ од 135.000 евра, са припадајућом законском затезном каматом, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, као неоснован.

Одредбом члана 210. став 1. ЗОО, прописано је да кад неки део имовине једног лица пређе на било који начин у имовину неког другог лица, а тај прелаз нема свој основ у неком правном послу или у закону, стицалац је дужан да га врати, а кад то није могуће – да накнади вредност постигнутих користи.

У конкретном случају, износ од 135.000 евра који је предмет овог спора, није прешао у имовину тужене јер она тај новац није подигла са девизног рачуна који је формално отворен на њено име, него је тај новчани износ подигао, на основу пуномоћја којим га је тужена на то овластила, ЗЗ, који је новац предао ЖЖ, имајући у виду да је ЖЖ био стварни а тужена фиктивни власник, стана чијом је продајом добијен тај новчани износ.

Неосновани су наводи ревизије тужиља да је стварни власник стана у ..., ул. ... бр. ..., стан бр. ..., био њихов правни претходник и да је тужена била дужна да њему исплати износ купопродајне цене за тај стан. Супротно томе, утврђено је да је пок. ЕЕ, по налогу свог нећака ЖЖ, на рачун претходног власника тог стана, уплатио износ од укупно 130.000 немачких марака, у децембру месецу 1992. године, а да је тужена пристала да буде фиктивни купац стана, како би учинила услугу ЖЖ јер он није био српски држављанин и, у то време, није могао да купи стан у Србији. Правни претходник тужиља није био власник стана у ... у ул. ... бр. ..., стан бр. ..., нити је он са

туженом био у било каквом правном односу, који би био основ за предметно потраживање тужила према туженој. Тужена није подигла износ купопродајне цене за горе наведени стан од 135.000 евра, него је тај износ исплаћен ЖЖ, што значи да тужена није пасивно легитимисана у овој парници како су правилно закључили нижестепени судови.

Наводима ревизије тужила о томе да је њихов правни претходник, пок. ЕЕ, стан у ... у ул. ... бр. ..., стан бр. ..., купио за себе, а не за ЖЖ, те да је тужена била дужна да њему, а не ЖЖ, преда износ купопродајне цене за тај стан, не доводи се у сумњу правилност ожалбене пресуде. Ово због тога што је тужена пристала да буде фиктивни купац наведеног стана, како би учинила услугу и помогла ЖЖ кога је познавала и са којим је постигла такав договор, док са правним претходником тужила тужена није била у било каквом правном односу из ког би, у односу на њу, проистекло предметно потраживање. За обавезу враћања по основу правила стицања без основа, битна чињеница је увећање имовине једног лица на рачун имовине другог лица, а без правног основа. Имовина тужене се није увећала за износ од 135.000 евра који је предмет овог спора, па она није дужна да тај износ исплати тужилама. Због тога, тужиле неосновано у ревизији указују на погрешну примену материјалног права.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у изреци донео у смислу одредбе члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић